

Szenvedj, mint keresztyén!

Időpont: 1960. május 28. Áhitat
Helyszín: Győr – Szeretetházi kápolna

Alapige: 1Péter 4,12-19
Ének: 365

Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami réműletes dolog történnék veletek;

Sőt, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vígadozva örvendzhessetek.

*Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek *Lelke*, amit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsóítitek azt.*

Mert senki se szenvedjen közületek mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztévő, vagy mint más dolgába avatkozó:

Ha pedig mint keresztyén szenved, ne szégyelje, sőt dicsóítse azért az Istent.

Mert itt az ideje, hogy elkezdjék az ítélet az Istennek házán: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végök, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliomának?

És ha az igaz is alig tartatik meg, hová lesz az istentelen és bűnös?

Annakokáért akik az Isten akaratából szenvednek is, ajánlják néki lelköket mint hű teremőnek, jót cselekedvén.

Péter apostol levelét a levél címzése szerint szenvedő keresztyéneknek írta. Kétféle szenvedés veszi körül a levél olvasóit. Az egyikre azt lehetne mondani: lelki szenvedés, a másikra: testi szenvedés.

A levél címzése szerint ezeket a sorokat Péter a Kis-Ázsiában elszéledt jövevényeknek írja. A levél címzettjei tehát szórványhívők. Hatalmas pogány tengerben élnek kisebbségben. Ez mindig nagyon nyomasztó. Nincs a közelben lelki testvérük és az árvaság úgy rájuk tud nehezenni. A lelki otthon messze van tőlük és ez olyan idegenné, jövevényyé teszi őket ott, ahol élnek és ez lelki szenvedést jelent.

Van testi szenvedés is. Az apostol a levél második részében szól a szolgák kötelességeiről. A kis-ázsiai keresztyének pogány uraknak szolgái, talán rabszolgái is voltak, s akkor az urak nem valami humánusan bántak velük. A 2. fejezet 18-20. verseiben ezt írja az apostol: „*A cselédek teljes félelemmel engedelmeskedjenek az uraknak; nem csak a jóknak és kíméleteseknek, de a szívteleneknek is. Mert az kedves dolog, ha valaki Istenről való meggyőződéséért tűr keserőségeket, méltatlanul szenvedvén. Mert kicsoda dicsőség az, ha vétekezve és arcul veretve túrtök? de ha jót cselekedve és mégis szenvedve túrtök, ez kedves dolog Istennél.*” Két dolgot mond ez a pár vers a Kis-Ázsiában szétszórtan élő keresztyének gazdairól. Vannak közöttük szívtelenek és vannak verekedők, akik arcul ütök, verök szolgáikat. Nem könnyű dolog ezt elhordozni azoknak, akiket Jézus Krisztus tanított már a keresztyén ember egyforma méltóságára.

Nem lehet csodálkozni azon, hogy mikor levelében elérkezik a ma estére kijelölt szakaszhoz, akkor szintén a szenvedésről szól. Mondanivalóját az Ige ebben a kis részben foglalja össze: szenvedj, mint keresztyén!

1. A szenvedés félelmetes!

Ha úgy kell szenvednem, mint keresztyén embernek, ez nem jelenti azt, hogy számomra nem félelmetes többé a szenvedés. Világos, hogy a keresztyénség megváltoztatja a szenvedéshez való viszonyomat, alapállásomat, de azért a szenvedés félelmetes marad mindig.

Olvasói is félnek a szenvedéstől, azért így kezdi Péter apostol levelének ezt a szakaszát: *„Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek;”* Ha nem is helyesli Péter apostol azt a meggyőződést és álláspontot, amelyet a keresztyének a szenvedéssel kapcsolatban elfoglaltak, ez nem változtat a tényeken: féltek a szenvedéstől, tűznek és valami rémületes dolognak tartották. Nem egészen egyszerűen hitnek kérdése, még csak nem is bátorságnak és gyávaságnak, tehát jellemnek kérdése ez. Teremtési adottság az emberben, hogy mi irtózunk a szenvedéstől. Ha egyáltalában lehetne – amint nem lehetséges – olyan szenvedés, ami fájdalommentes, attól is irtóznánk, mert Isten az embert szenvedés mentes életre teremtette. Ezért irtózunk mi tőle, érezzük inzultusnak, ha valamiért, vagy valakiért szenvednünk kell. A szenvedést a bűn idézte elő és nem Isten teremtette és éppen ezért van mindig minden szenvedésben – még ha elismerjük Jób könyvének bölcséleti álláspontjával szemben, hogy lehet e világon olyan szenvedés, amely nem büntetés – mégis minden szenvedésnek megvan az ítélet jellege. Péter apostol is ezt írja: *„Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házában...”* Ítélet előtt állni mindig félelmetes, mindig lelkiismeretfurdalást és lelki bánatot jelent.

Nem lehet ezeket meg nem látni. Azért, ha mi nem is tápláljuk magunkban a szenvedés félelmetességéről szóló gondolatokat, azért az, hogy úgy szenvedek, mint keresztyén, nem jelenti azt, hogy semmibe sem veszem a szenvedést. A szenvedés, az szenvedés a keresztyén ember számára is.

2. Ne szenvedj, mint tolvaj, gyilkos, mint más dolgába avatkozó!

Péter apostol úgy érzi, hogy tovább kell menni ennél. Nagyon érdekes dolgot mond arról, hogy hogyan ne szenvedjen a keresztyén. *„Mert senki se szenvedjen közületek mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztévő, vagy mint más dolgába avatkozó”* /15. vers/. Az ember kicsit elcsodálkozik ezen a szakaszon, és nem gondol másra, mint törvényszéki tárgyalásra, bírói ítéletre, melyet gyilkosok, tolvajok, összeférhetetlen emberek fölött mond ki a bíróság. Lehet, hogy ő gondol tényleg ezekre, hiszen általában a keresztyén gyülekezet is, amelyhez levelét intézi, nem szent erkölcsi értelemben, hanem szeplős gyülekezet, ahol bűnök lakoznak, azonban szabad nekünk ezt az Igét a magunk számára úgy alkalmazni, hogy a hegyibeszéd szemüvegén keresztül olvassuk. Akkor pedig mindjárt úgy érezzük, hogy a messiás távolból közel jön hozzánk, hozzám és hozzád is ez az Ige: *„senki se szenvedjen közületek mint gyilkos...”* Most gondoljunk a hegyibeszédnek arra a tanítására, melyben Jézus azt mondja: *„aki haragszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az ítéletre”* (Mt 5,22). A haragot a gyilkossággal azonosítja Jézus Krisztus a hegyibeszédben. Ezt az Igét tehát nyugodtan így olvashatjuk: ne szenvedj, mint haragvó ember! Mert a haragvó ember mindig szenved. Önmagának is szenvedést okoz, mert a harag állapota elveszi békességét, felkorbácsol szenvedélyeket, indulatokat, nyugtalanná, rögeszme megszállottjává tesz és ez szenvedést jelent. És a haragvó ember nemcsak önmagának okoz szenvedést, hanem másnak is. Ha talán nem is tettben, de az a magatartás, ahogyan lenézi a másik embert, ahogyan keresztülnéz rajta, mint levegőn, rosszra magyarázza talán jószándékú indulatját a másiknak, vagy nem segít a másikon, az elfelejti, hogy a kölcsönkenyeré neki is visszajár, mert aki szelet vet, vihart arat, aki haragot vet, gyűlöletet arat, ne csodálkozzék, ha neki is haragosai lesznek, akik az ő élete boldogságának megrontására törekszenek és rajta sem fog segíteni senki.

„... senki se szenvedjen közületek mint....tolvaj...” Ezt is szabad, sőt kell a hegyibeszédnek, Jézus Krisztus erkölcsi tanítása szemüvegén keresztül nézni. Tolvaj az, akinek tulajdonában olyan valami van, ami nem jogosan az övé. Gondoljunk arra, hogy Jézus Krisztus, a mennyei Atyánk gondviselése hányszor akar gondoskodni emberekről rajtuk keresztül. Beszéltünk már sokszor arról, hogy Isten néha a mi kezünkbe teszi a másik ember kenyerét, mint a sok-sok éhes ember kenyerét a tanítványok kezébe, de nem azért, hogy ők lakjanak jól, hanem azért, hogy a nép ne éhezzen. Ha így nézzük a kérdést, csak gondoljunk arra, ha Jézus eljönne hozzánk házkutatást tartani, éléskamránkban, ruhaszekrényünkben, egész lakásunkban, mennyi

mindenre mutatna rá és mondaná: hogy lehet ez tenálad, mikor én ezt nem neked adtam? Azért adtam én neked, hogy másnak add oda! S le kell hajtanunk fejünket, mert megértjük, mit jelent az: „senki se szenvedjen közületek mint... tolvaj”!

„...senki se szenvedjen közületek mint.... más dolgába avatkozó”! Ezt is lelkére köti Péter apostol a keresztyéneknek. A más dolgába avatkozó az az ember, aki azt gondolja, hogy mindenben neki kell véleményt és ítéletet nyilvánítani, mindenben neki kell benne lenni, mint intézkedő hatalmasság. Ez a bűn sokszor nagyon szép köntösben, álarcban rejtőzik el. Úgy beszél önmagáról, mint missziói felelősségről, mint lélekmentő szolgálatról, de tulajdonképpen nincs benne más, mint az ő önteltsége, amely csámcsog, pletykál a mások dolgairól és ítélkezni akar elevenek és holtak felett. Más dolgába avatkozik, melyet nem Isten tett az ő feladatává, nem Ő küldi, hanem ő maga tolt fel magát, a más dolgába beavatkozó tényezőnek. Aki ilyen, az legyen elkészülve arra, hogy az ő dolgaiba is bele fog avatkozni más. A rosszra magyarázó ember legyen elkészülve arra, hogy az ő cselekedeteit, szavait is félre fogják érteni és rosszra fogják magyarázni és az neki is szenvedést fog jelenteni.

3. Szenvedj, mint keresztyén!

Péter apostol mondanivalójának pozitívumát abban foglalja össze, ami a 16. versben van megírva. „*Ha pedig mint keresztyén szenved, ne szégyelje, sőt dicsőítse azért az Istent.*” Nekünk tehát úgy kell szenvednünk, mint keresztyéneknek. A szenvedés igen sokszor kiborítja az embert alapállásából s leleplezi mi az, ami csak képmutató álarc rajtunk, mi van szívünk mélyén. A szenvedésnek ez a leleplező hatalma igen sok embert megmeztelenít betegágyon és műtőasztalon. Óh, de sok keresztyén emberről lehullott már a lepel, hogy mennyire nem keresztyén a szenvedésekben. Maradj meg keresztyénnek a szenvedésekben is! Péter apostol tudja, hogy sok mindent lehetne még beszélni, hogy miképpen kell nekünk keresztyén módon elhordozni a szenvedéseket, a Krisztus nevéért való gyalázatot. Azt mondja olvasóinak, ne felejtsetek el: a szenvedés hitpróba! „... *ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek*” A hitet próbálja meg, Krisztus iránti hűségünket akarja mérlegre tenni.

Péter apostol beszél arról is, mikor azt mondja: „... *itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házában: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végök, akik nem engedelmessé válnak az Isten evangéliomának?* –, hogy Krisztusért való szenvedés mindig tisztító tűz. Az Úr valamit ki akar égetni belőlünk és ezért megszentelődésünket munkálja a Krisztusért való gyalázat hordozásával.

A 14. vers pedig arról szól: „*Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke...*” A Krisztusért vállalt szenvedés Isten Szentlelke ajándékozásának a drága alkalmá. Péter apostol azt akarja, hogy legyen olvasói számára áldott a keresztség, áldott az is, amit ez a világ rak rájuk, de az is, amit Krisztusért kell nekik elhordozni, hogy szenvedések közepette is keresztyén módon tudjanak szenvedni és fényljenek, mint a csillagok a sötét éjszakában.

Amen.

Ima:

Urunk Jézus Krisztusunk! Hadd köszönjük meg Neked most mindenekelőtt ezt a kápolnát. Köszönjük Neked annak minden szépségét, áhítatos csendjét, Igével megszentelt falait. Kérünk, áldd meg szolgálatát ezután is.

Urunk Jézusunk, aki annyit szenvedtél e világtól, ki bűneink súlya alatt összeroskadtál, érettünk meghaltál a kereszten, könyörgünk Hozzád, taníts meg minket felvenni keresztünket és követni Téged kereszttel vállunkon, szenvedni, mint keresztyének. Bocsáss meg nekünk,

hogy világítás helyet kínjaink között annyiszor sötétítünk, hogy kereszthordozásunk nem volt bizonyágtétel, hogy hitünk nem bizonyult csapásokat hordozni tudó erőnek. Kérünk Téged, ki jól látod, hogy hajlékunkban mennyi a szenvedő ember, taníts minket bizonyágtévő módon keresztyénként szenvedni, hogy majd mikor egyszer lehull a kereszt vállunkról, felvétecsünk mi is a szenvedésmentes világba s ott magasztaljunk Téged, ki az Atyával és a Szentlélekkel élsz és uralkodsz örökkön örökké.

Ámen.